

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **RAPTOR SE**
sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava - Mariánské Hory
zastoupený advokátem Mgr. Janem Tomsem
sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava - Mariánské Hory

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2020 č. j. 21538/20/5300-21441-708460,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2020 č. j. 21538/20/5300-21441-708460, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 15. 3. 2019 č. j. 925092/19/3203-50524-809450, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2015 ve výši 725 228 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) Zpráva o daňové kontrole nebyla žalobcem důvodně podepsána, neboť s jejími závěry nelze souhlasit a nemohou obstát.
- 2) Správce daně a žalovaný nezákonným způsobem hodnotili jednotlivé důkazy a vytvořili celou řadu domněnek, které jsou ryze účelové a nemají odraz v dokazování.

3) Nastala prekluze práva daň doměřit a vyměřit. Daňová kontrola byla zahájena dne 15. 6. 2015. Žalobce si je vědom ust. § 148 odst. 3 a odst. 4 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“). Žalobci však byl platební výměr doručen až dne 18. 3. 2019 a napadené rozhodnutí žalovaného pak dne 5. 6. 2020, takže lhůta pro stanovení daně byla podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu stavěna po dobu více než jednoho roku, což je podle žalobce nepřiměřené a nepřípustné. Žalobci je známo, že správce daně odeslal v rámci daňové kontroly několik mezinárodních dožádání, některá však až po dvou letech od zahájení daňové kontroly, což nijak neodůvodnil. Žalobce považuje takové jednání správce daně za účelové, navíc odpovědi na mezinárodní dožádání neměly žádný význam pro další posouzení věci. Podle žalobce tedy nemohla být lhůta pro stanovení daně stavěna po celou dobu dvou let. Správce daně sporné transakce, které byly předmětem mezinárodních dožádání, nakonec uznal a netýkaly se obchodního případu, pro který byla daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) žalobci doměřena. Předmětem doměření daně je obchodní transakce se společností Binean s. r. o. (dále jen „Binean“), což je tuzemská společnost, takže žádné mezinárodní dožádání ohledně ní zasláno nebylo. Proto podle žalobce došlo k prekluzi práva stanovit daň.

4) Platební výměr na DPH nemůže hmotněprávně obstát, neboť správce daně uznal všechna tvrzení daňového subjektu s výjimkou obchodů se společností Binean. Původně přitom měl správce daně pochybnosti také ohledně spolupráce se společností ASO, od nichž však následně na základě dokladů předložených žalobcem upustil. Z toho je podle žalobce zjevné, jak nepodložené jsou pochybnosti správce daně.

5) Závěry správce daně, že jde o podvod na DPH, jsou mylné. Všechny firmy v řetězci daň přiznaly, snad jen dodavatel žalobcova dodavatele neuhradil daň v celkové výši 40 302 Kč, z čehož by ovšem nikdo neměl žádný prospěch. Žalobce zdůraznil, že společnosti Glass Slippers s. r. o. (dále jen „Glass Slippers“), což byl dodavatel společnosti Binean, byla doměřena daň za obchodní transakce související s dodávkou žalobce. Tatáž daň byla tedy doměřena na tuzemském trhu již podruhé, tedy nezákonně a v rozporu s ustálenou judikaturou. Podle žalobce je neakceptovatelné, aby byla na tuzemském trhu doměřena tatáž daň libovolným subjektům v řetězci několikrát.

6) Žalobce učinil vše pro zachování opatrnosti, obchodního partnera prověřil na veřejných portálech, od jednatele získal kopii občanského průkazu, s dodavatelem byla uzavřena kupní smlouva, žalobce podal daňové přiznání a jednatel zaručil směnkou úhradu daně. Žalovaný neuvedl, co by měl žalobce ještě více učinit.

7) Žalobce brojí proti tvrzení žalovaného o příliš nízké kupní ceně, které nemá oporu v dokazování. Podle žalobce je nereálné, aby žalovaný vycházel z cen aktuálních ke dni uskutečnění transakce, kdy je zboží již dávno v oběhu za cenu, kterou mělo v okamžiku uvedení na trh. Žalobce jako příměr uvedl situaci na trhu s tabákovými výrobky nebo

pohonnými hmotami. Z těchto důvodů nelze uzavřít, že zboží bylo pořízeno za příliš nízkou cenu. Údaje o pohybu ceny olova v rozhodném časovém období žalobce uvedl na straně 4 žaloby.

8) Tvrzení žalovaného o účelovosti žalobcem předložených směnek je samo zcela účelové. Směnky jsou naprosto běžný instrument, který využívá celá řada velkých firem na českém trhu (např. Třinecké železárny a METALIMEX). V minulých letech se žalobci takové řešení vyplatilo. Sankce v podobě uplatnění směnky vede obchodní partnery k plnění daňových povinností. To, že žalobce obdržel kupní cenu od odběratele a teprve pak ji zaplatil dodavateli, je výrazem žalobcovy opatrnosti.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl:

– S námitkou nezákonného ukončení daňové kontroly se žalovaný vypořádal v bodech 95-99 napadeného rozhodnutí, na což plně odkazuje. Žalovaný doplnil, že skutečnost, že žalobce nesouhlasí se závěry prvostupňového správce daně a žalovaného nemůže bez dalšího znamenat vady daňového řízení. Žalovaný rovněž uvedl, že zpráva o daňové kontrole (dále jen „ZDK“) je pouze jedním z několika možných důkazních prostředků a představuje pouze souhrn relevantních kontrolních zjištění, která mohou sloužit jako podklad pro vyměřovací resp. doměřovací řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu - dále jen „NNS“ sp. zn. 2 Afs 85/2005 nebo sp. zn. 5 Afs 223/2004).

– Žalovaný nesdílí názor žalobce o uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Podrobně se touto odvolací námitkou zabýval v bodech 101-103 napadeného rozhodnutí. V souzené věci byla daňová kontrola zahájena dne 24. 11. 2015, takže lhůta začala znovu běžet dne 25. 11. 2015 a uplynula by 26. 11. 2018. Ve věci však byly odeslány žádosti o mezinárodní spolupráci, v důsledku čehož došlo ke stavění lhůty podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu od 25. 11. 2015 do 21. 7. 2017. Lhůta pro stanovení daně by tedy uplynula až 23. 7. 2020. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno 4. 6. 2020, tedy před uplynutím lhůty pro stanovení daně.

– Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal s obchodními transakcemi žalobce se společností Binean. Závěr o účasti žalobce na podvodu byl jednoznačně prokázán, ať už šlo o skutkové okolnosti, objektivní okolnosti svědčící o vědomosti žalobce, respektive indicie o riziku zapojení do podvodného řetězce. Žalovaný odkázal také na relevantní judikaturu správních soudů zejména NSS, jakož i judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) – blíže body 20, 21, 22 vyjádření k žalobě.

– K námitce týkající se opatření přijatých žalobcem odkázal žalovaný na body 86-93 napadeného rozhodnutí, v nichž se detailně touto otázkou zabýval. Z pohledu vědomostního testu odkázal žalovaný na rozsáhlou judikaturu NSS a SDEU (bod 32 vyjádření k žalobě), s níž jsou závěry učiněné v posuzované věci souladné.

– Ke stanovení kupní ceny olova a zinku odkázal žalovaný na body 57-59 a 70-75 napadeného rozhodnutí, v nichž se ke způsobu stanovení ceny podrobně vyjádřil a z nichž vyplývá jeho odůvodněný závěr o nestandardním způsobu sjednání ceny.

– Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že u žalobce byla správcem daně prvního stupně zahájena dne 24. 11. 2015 daňová kontrola na DPH za zdaňovací období březen 2015. V předmětném zdaňovacím období se žalobce zabýval nákupem a prodejem kovů – hliník, olovo, zinek, dále niklových katod, ocelového vlákna či PET lahví. Zboží nakupoval z Polska, Slovenska a Německa a následně je dodával do Polska, na Slovensko, případně do Bulharska. Ve vztahu k obchodům s olovem a zinkem správce daně identifikoval řetězec společností, v jehož rámci docházelo k postupnému prodeji tohoto zboží: EU → Glass Slippers → Binean → žalobce → METALIMEX. Správce daně zjistil, že společnost Glass Slippers v podaném daňovém tvrzení za rozhodné zdaňovací období vykázala dodání zboží v hodnotě 4 181 914 Kč a DPH 878 202 Kč. Současně vykázala pořízení zboží z jiného členského státu EU (dále jen „JČS“) a uplatnila nárok na odpočet DPH ve výši 3 990 000 Kč a 837 900 Kč na DPH. Tedy vykázala vlastní daň ve výši 40 302 Kč, kterou neuhradila. Následně tato společnost od května 2015 nepodávala daňová přiznání a dne 13. 2. 2016 byla prohlášena nespolehlivým plátcem DPH. Společnost sídlí na virtuální adrese a pro správce daně je dlouhodobě nekontaktní. Přímý dodavatel žalobce, společnost Binean, vykázala v podaném řádném a dodatečném daňovém přiznání za předmětné zdaňovací období pouze zdanitelná plnění uskutečněná pro žalobce, ke kterým byl nárokován odpočet DPH z plnění od společnosti Glass Slippers. Výslednou daňovou povinnost ve výši 4 535 Kč společnost Binean také neuhradila. U obou těchto společností tak správce daně konstatoval chybějící daň z uskutečněných zdanitelných plnění, která mají přímou souvislost s žalobcem uplatněným nárokem na odpočet DPH. Dále správce daně zjistil, že žalobce byl společností Binean ve věci zahájení obchodní spolupráce osloven mailem a dne 9. 2. 2015 uzavřel s touto společností kupní smlouvu, objednávku zboží (olovo a zinek) vystavil žalobce dne 10. 2. 2015. Jednatel společnosti Binean byl ode dne 3. 2. 2015 L. K. (zapsán do obchodního rejstříku až dne 25. 2. 2015), který měl bydliště na adrese Magistrátu města Havířova. L. K. do protokolu dne 2. 11. 2015 uvedl, že se obchodováním s barevnými kovy zabývá asi tři měsíce, předchozí zkušenosti neměl. Zboží pořídil od společnosti Glass Slippers, přičemž svého dodavatele neproověřoval, seznámili se přes známého, jehož jméno si nepamatoval. Zboží se nakládalo v Polsku a minimálně jedna dodávka pocházela ze Slovenska. L. K. uvedl, že prodejní ceny stanovil podle internetu. Žalobce naopak uvedl, že ceny stanovil v objednávce on sám a byly sjednány dohodou. Dle kupní smlouvy měla být cena stanovena pro každý odběr zvlášť objednávkou zaslánou mailem, předanou písemně nebo telefonickou dohodou. Z objednávky ze dne 10. 2. 2015 správce daně zjistil, že zboží bylo objednáno na únor a březen 2015 za cenu, která byla stanovena jako cena nižší než cena zjištěná na Londýnské burze kovů (dále jen „LME“), která představuje globální normu a ceny zjištěné na LME se používají jako celosvětová referenční cena. Dále správce daně zjistil, že společnost Binean byla ekonomicky aktivní pouze v únoru a březnu 2015, kdy realizovala toliko čtyři obchodní transakce, a to od společnosti Glass Slippers žalobci. Dne 16. 3. 2016 došlo ke změně ve funkci jednatele společnosti Binean, jímž se stal V. S. s trvalým pobytem v Rumunsku. Na základě těchto zjištění dospěl správce daně k závěru o začlenění žalobce do podvodného řetězce, takže mu

nepřiznal nárok na odpočet DPH a dne 15. 3. 2019 vydal platební výměr, jímž žalobci vyměřil DPH ve výši 725 228 Kč. Proti němu podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

6. První a druhý žalobní bod obsahují natolik neurčitá žalobní tvrzení, takže soudu nestanoví konkrétní rámec přezkumu napadeného rozhodnutí. Důvodnost takto zcela obecně formulovaných žalobních bodů, v nichž absentuje jak tvrzení o dopadu nepodepsání ZDK do právní sféry žalobce, tak konkretizace důkazů a domněnek, které byly podle názoru žalobce hodnoceny účelově, přezkoumat nelze (srov. přiměřeně rozsudek NSS sp. zn. 4 As 3/2008).
7. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl prekluzi práva pro stanovení daně. Žalovaný se se shodnou odvolací námitkou vypořádal v bodech 101 – 104 napadeného rozhodnutí. Žalobce závěry žalovaného v podané žalobě žádným konstruktivním způsobem nerozporuje, toliko setrvává na svém dřívějším tvrzení. Pokud žalobce zpochybnil stavění lhůty v důsledku mezinárodních dožádání zaslaných správcem daně (§ 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu), neshledal krajský soud takové pochybnosti důvodnými. Žalobce tvrdí, že považuje jednání správce daně za účelové, avšak již nekonkretizuje, v čem účelovost spatřuje. Pokud tvrdí, že mezinárodní dožádání se týkala jiných obchodních případů, než toho, pro který byla nakonec žalobci DPH doměřena, tj. netýkala se spolupráce se společnostmi Binean, jež je společností se sídlem v České republice, pak ani tato pochybnost není relevantní. Předmětem daňové kontroly totiž nebyla konkrétní zdanitelná plnění, která by se vázala toliko ke společnosti Binean jako dodavateli, ale zdaňovací období březen 2015. Proto bylo zcela na místě, že správce daně prověřoval i obchodní případy žalobce z tohoto zdaňovacího období vztahující se k jiným dodavatelům. Stejně tak doměření DPH se vztahuje k celému zdaňovacímu období, tj. měsíci březnu 2015. Daňový řád stavění lhůty ve smyslu ust. § 148 odst. 4 písm. f) nepodmiňuje výsledkem mezinárodního dožádání (obsahem odpovědi), ale skutečností, že žádost o mezinárodní dožádání byla správcem daně podána. Žalobcova právní konstrukce, že z důvodu „neúspěšných“ mezinárodních dožádání, jež se ani netýkají klíčového obchodního případu, došlo k prekluzi práva stanovit daň, nemá oporu v daňovém řádu, stejně jako námitka časové nepřiměřenosti stavění lhůty z důvodu § 148 odst. 2 písm. f) daňového řádu, který výslovně upravuje, že lhůta pro stanovení daně neběží ode dne odeslání žádosti o mezinárodní dožádání do dne obdržení odpovědi na žádost. Na základě obsahu správního spisu má krajský soud vyhodnocení běhu lhůty pro stanovení daně žalovaným v bodě 102 napadeného rozhodnutí za zcela podložené a přezkoumatelné a jeho závěry plně aprobuje. Toto žalobní tvrzení proto krajský soud důvodným neshledal.
8. Další žalobní bod zpochybňuje závěry správce daně ve vztahu k obchodům žalobce se společnostmi Binean, a to s ohledem na neprokázané pochybnosti správce daně ohledně spolupráce žalobce se společností ASO, od nichž žalovaný následně upustil. Krajský soud tuto žalobní námitku považuje za zcela nepřipadnou, neboť postrádá jakékoliv racionální jádro, když každý obchodní případ je nutno považovat za svébytný a hodný individuálního přístupu, zvláště když jde o odlišné dodavatele daňového subjektu. Společnost ASO nebyla ani součástí identifikovaného podvodného řetězce, takže nelze

shledat žádnou paralelu mezi žalobcem porovnávanými případy a ostatně žalobce ji v žalobě ani netvrdí.

9. V žalobním bodě 5) žalobce brojí proti závěrům správce daně o účasti žalobce na podvodu na DPH. Žalobce sice připouští, že společnost Glass Slippers neuhradila daň, avšak tato daň dosahovala výše „pouze“ 40 302 Kč, což nemůže představovat pro nikoho žádný prospěch. Žalovaný se s identifikací daňového podvodu detailně vypořádal v bodech 47-66 a 67-85 napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě zjištění a úvahy správních orgánů obou stupňů, ani závěry, které z nich učinily, nijak konstruktivně nenapadl. Žalobcova námitka, že chybí-li daň ve výši 40 302 Kč, jedná se o částku, která nepředstavuje potenciální „prospěch“ pro jakýkoli subjekt, nemá oporu v právní úpravě ani v judikatuře, z nichž nelze dovodit žádné limity ohledně výše chybějící daně a s tím spojeného prospěchu účastníků podvodného řetězce. V obecné rovině lze konstatovat, že i chybějící daň v minimální výši je chybějící daní ve smyslu judikatury vztahující se k podvodům na DPH. Žalobce ke svému právnímu názoru nepředestřel žádný racionální důvod.
10. V další části tohoto žalobního tvrzení žalobce namítl, že stejná daň byla doměřena dvěma subjektům v řetězci, a to nezákonně a v rozporu s ustálenou judikaturou. Jakýkoliv odkaz na judikaturu však v žalobním tvrzení absentuje. Krajský soud k uvedené námitce konstatuje, že správce daně může daň vyměřit kterémukoli ze subjektů v řetězci a třeba i několika subjektům téhož řetězce, jak je prezentováno dlouhodobě judikaturou správních soudů (srov. přiměřeně např. rozsudek NSS sp. zn. 9 Afs 160/2020). Za rozhodnou je nutno považovat skutečnost, zda některý z těchto subjektů daň uhradí, případně uhradí částečně. Taková situace ale v posuzované věci tvrzena není a z obsahu správních spisů nic nenasvědčuje tomu, že by nastala. Lze proto uzavřít, že správní orgány postupovaly v souladu s ust. § 1 daňového řádu. Ani toto žalobní tvrzení nepovažuje soud za důvodné.
11. V žalobním bodě 6) žalobce tvrdí, že přijal dostatečná kontrolní opatření a že žalovaný neuvedl, co více měl žalobce ještě učinit. Kontrolní opatření přijatá žalobcem byla žalovaným analyzována v bodech 86-92 a žalobcem nebyly jeho závěry nijak konstruktivně rozporovány. S ohledem na obecnost žalobního tvrzení má krajský soud toto vypořádání shodně vedené v obecné rovině za plně dostačující. Názor žalobce, že správce daně je povinen v řízení uvést konkrétní kontrolní mechanismy, které měly být žalobcem použity, je pak nutno označit za nesprávný, neboť nemá oporu v zákonné úpravě, ani v konstantní judikatuře správních soudů, naopak např. v rozsudku NSS sp. zn. 3 Afs 161/2016 je jednoznačně uvedeno, že správce daně takovou povinnost nemá.
12. V žalobním bodě 7) žalobce brojil proti závěrům žalovaného o nízké kupní ceně kovů, které byly předmětem zdanitelných plnění od společnosti Binean. Žalobce namítl nereálnost úvahy žalovaného, která vychází z cen aktuálních ke dni uskutečnění transakce, a proto závěr žalovaného o příliš nízké kupní ceně nemůže obstát. Žalovaný se cenou obchodovaných komodit zabýval velmi detailně v bodech 70-75 napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobním tvrzení úvahy žalovaného a přijaté závěry žádným nosným způsobem nerozporoval. Žalovaný přitom k otázce ceny pořizovaného zboží přistoupil velmi detailně, na což žalobní tvrzení v žádném ohledu nereflektuje. Žalovaný své hodnocení staví nejen na faktických zjištěních cen dle LME v rozhodném období, kdy zdůraznil jejich každodenní proměnlivost, již naprosto neodpovídá dvouměsíční fixace ve výši pod

cenou, která byla realizována v prověřovaných obchodních případech, ale vychází také ze skutkových okolností vyplývajících z daňové kontroly, včetně nesouladných tvrzení jednatele přímého dodavatele (společnost Binean) L. K. a žalobce o způsobu stanovení cen obchodovaných komodit a rozporu mezi kupní smlouvou a objednávkou, přičemž neopomenul také zdůraznit zkušenosti žalobce v obchodování s barevnými kovy oproti zcela nezkušenému dodavateli. Žalovaným detailně vyhodnocenou otázkou ceny pořizovaného zboží v označené části napadeného rozhodnutí se žalobci nepodařilo nijak zpochybnit v podstatě zcela obecným tvrzením, že není reálné vycházet z cen aktuálních ke dni uskutečnění transakce v době, kdy je zboží již na trhu a jeho cena je nutně jiná. Ostatně se shodnou odvolací námitkou se žalovaný již vypořádal v bodech 116-122 napadeného rozhodnutí a žalobce v podané žalobě jeho závěry žádným způsobem nerozporoval. Ani tento žalobní bod proto neshledal krajský soud důvodným.

13. V posledním žalobním bodě žalobce brojil proti závěrům žalovaného o účelovosti žalobcem předložených směnek. Také v tomto případě se se shodnou odvolací námitkou žalovaný vypořádal, a to v bodech 123-125 napadeného rozhodnutí, kde poukázal především na formální nedostatky předložených blankosměnek, pro které nemohly představovat záruku preventivních opatření a jejich úspěšné uplatnění bylo proto vyloučeno. Žalobce tuto ucelenou úvahu žalovaného napadl toliko povrchním tvrzením o pozitivních zkušenostech s institutem směnek. Jelikož žalobní tvrzení pro svou obecnost nevymezuje bližší rámec soudního přezkumu této otázky, krajský soud může toliko v obecné rovině konstatovat, že závěry žalovaného obsažené zejména v bodě 123 napadeného rozhodnutí, které jsou srozumitelné a přezkoumatelné, nebyly žalobcem nosným způsobem zpochybněny a žalobní tvrzení proto nelze považovat za důvodné.
14. Krajský soud na závěr s odkazem na výše uvedené vypořádání žalobních bodů shrnuje, že na základě obsahu správních spisů a odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je věcně správné, srozumitelné a přezkoumatelné, závěry správních orgánů obou stupňů jsou řádně podloženy výsledky rozsáhlého dokazování a ob stojí v kontextu stávající judikatury správních soudů i SDEU k problematice daňových podvodů na DPH.
15. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud uzavírá, že neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
16. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému, jenž má právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v tomto soudním řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. dubna 2022

JUDr. Monika Javorová

Shodu s prvopisem potvrzuje

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje